652/02

Den 26. august 2002 blev i sag nr. 57.071:

xxxxx xxxxxxx
xxxx xxxxxxxxxx xxx
xxxx xxxxxxx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet
Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der er omfattet af kollektiv ulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning i forbindelse med et anmeldt ulykkestilfælde.

Klageren har ved sin advokat endvidere klaget over sagsbehandlingen hos modpartens ansvarsselskab, Topdanmark Forsikring A/S.

Klageren anmeldte – ved anmeldelse modtaget af selskabet d. 10/8 2000 – at hun var kommet til skade ved et færdselsuheld den 21/4 1996, hvor hun havde pådraget sig en whiplash læsion.

Af overlæge A.H.'s speciallægeerklæring baseret på en undersøgelse af klageren foretaget d. 9/11 2000 fremgår bl.a.:

"**Konklusion**

31-årig kvinde, som tidligere i det væsentlige har været rask, og som den 21.4.96 er ude for et ulykkestilfælde, hvor hun får en piskesmældslæsion. Har efterfølgende kun mindre symptomer, men lidt mere tendens til hovedpine, som dog næsten svinder. I maj år 2000 indtræder relativt hurtigt en forværring af symptomerne samt tilkomst af

nye symptomer, og dette i forbindelse med at pt. er blevet presset, idet hun skal lave en hovedopgave. Pt. har fra maj år 2000 ret stationært haft jag i begge tindinger, ændret følelse i højre kind, trykkende hovedpine af vekslende intensitet og lokalisation. Lidt uklart syn, føleforstyrrelser fra armene og ind imellem perioder med mere utilpashed, kvalme og svimmelhed. Symptomerne er dog ikke konstant til stede. Der foreligger røntgenundersøgelse af columna cervicalis og thoracalis, som er normale. Pt. er henvist til CT-skanning af cerebrum, som foretages 15. december år 2000 og der er endvidere planlagt øreundersøgelse den 9. november år 2000.

Nogle af symptomerne er bedret på den fysioterapeutiske behandling, men de fleste af symptomerne har været ret stationære fra maj år 2000. Objektivt er tilstanden præget af indskrænket bevægelighed ved forover- og bagoverbøjning af hovedet, moderat ømhed af nakkefæster og nakkemuskulatur, let ømhed af skulderågsmuskulatur. Endvidere let nedsat sensibilitet på højre kind og lidt afværgende højre plantarrefleks. På det foreliggende er det vanskeligt at konkludere i hvilken grad symptomerne er forårsaget af ulykken den 21.6.96, idet de væsentligste symptomer først er opstået senere sv.t. maj år 2000. Pt. er stadig i gang med undersøgelse for dette via praktiserende neurolog, og jeg synes at man må afvente resultatet af disse undersøgelser for at udelukke anden årsag til symptomerne."

Klagerens advokat har ved skrivelse af 1/11 2001 til nævnet anført:

"Den 10. august 2000 anmeldte forsikringstageren skaden til ALKA, som ved skrivelse af den 14. juni 2001 afviste dækning under henvisning til, at sagen var forældet jfr. FAL § 29, idet man lægger til grund, at tilstanden er stationær i 1997 og derfor burde være anmeldt senest den 31. december 1999.

Over for dette gør jeg gældende, at forældelsesfristen jfr. FAL § 29 først løber fra det tidspunkt, da forsikringstageren er eller burde være bekendt med sit krav.

Det er formentligt korrekt, at tilstanden har været stationær i 1997 i Erstatningsansvarslovens forstand, idet tilstanden ikke er bedret siden en gang i 1997, men til gengæld er tilstanden forværret, hvilket ikke rykker Stationærtidspunktet, men har betydning for forældelsen. I de første år efter skaden havde skadelidte ikke opfattelsen

af, at der var tilstødt hende varigt mén, idet symptomerne var lette, og derfor fandt hun ikke anledning til at anmelde skaden til forsikringen. Det var først efter de fornyede undersøgelser i 2000, at hun blev opmærksom på, at der var tilstødt hende en varig skade, og at den ville medføre varigt mén.

Jeg gør gældende, at forældelsesfristen derfor først skal regnes fra ca. maj måned 2000, da de forværrede symptomer begyndte at vise sig.

Dette finder efter min opfattelse støtte i retspraksis, bl.a. U.1999.697 og U.2000. 1947. I disse sager er fristen først regnet fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om Erhvervsevnetab, selv om de skadelidte i de pågældende sager må have haft symptomerne noget tidligere. Så meget desto mere må fristen i denne sag først skulle regnes fra tidligst maj måned 2000."

I selskabets skrivelse af 18/12 2001 til nævnet hedder det bl.a.:

"ALKA forsikring meddelte ved brev af 14. august 2000, at anmeldelsen var modtaget samt at klagers krav muligvis var forældet, og bad klager besvare nogle spørgsmål for nærmere at kunne tage stilling til dette. ...

Da skaden ligeledes var anmeldt til Topdanmark tog ALKA forsikring endvidere kontakt til dette selskab.

ALKA forsikring modtog herefter klagers besvarelse af 21. august 2000 - ... samt oplysninger fra Topdanmark, hvoraf det fremgik at dette selskab havde foranlediget udfærdigelse af speciallægeerklæring, hvorfor ALKA forsikring meddelte, at man ville afvente speciallægeerklæringen før endelig stillingtagen til anmeldelsen.

Desuden modtog selskabet kopi af journaloplysninger fra klagers læge - lægerne i T..., hvoraf det fremgik, at klager havde opsøgt læge den 24. april 1996 for gener efter ulykken.

ALKA forsikring modtog den 1. maj 2001 kopi fra Topdanmark af speciallæge erklæring udfærdiget af overlæge A.H. den 9. november 2000. ...

Af speciallægeerklæringen fremgik det, at klager efter ulykken bemærkede tiltagende ømhed og stivhed i nakken og var sygemeldt i 3 dage. Da generne imidlertid fortsatte blev klager røntgenfotograferet i maj 1997. Klager havde fortsat de samme symptomer af og til og fik i en periode i 1998 fysioterapi med nogen effekt. Klagers symptomer blev i maj-juni 2000 forværret i forbindelse med at klager skulle aflevere en hovedopgave og derfor var meget presset og skrev meget på computer.

De lægelige oplysninger blev forelagt ALKA forsikrings lægekonsulent, som udtalte at klagers gener var til stede i 1996/1997, hvor hun opsøgte læge den 24. april 1996 og senere blev røntgenfotofgraferet den 22. maj 1997, og hun således måtte være klar over at der var gener efter ulykken. Ulykken burde således være anmeldt på dette tidspunkt.

Den forværring af klagers gener som skete i maj/juni 2000 - godt 4 år senere - fandt lægekonsulenten ikke havde årsagssammenhæng med ulykken den 21. april 1996.

ALKA forsikring meddelte herefter ved brev af 14. juni 2001, at anmeldelsen ikke kunne behandles, idet klagers krav var forældet samt at selskabets lægekonsulent ikke fandt nogen sikker årsagssammenhæng mellem ulykken og de gener der debuterede i maj/juni 2000. ...

På foranledning af advokat E.P. fastholdt ALKA forsikring ved brev af 26. juli 2000 denne afgørelse. ...

Enhver skade som følge af ulykkestilfælde skal i henhold til betingelsernes afsnit 11 anmeldes til ALKA forsikring uden unødigt ophold.

Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 forældes krav mod selskabet efter 2 år fra udløbet af det kalenderår, hvor skadelidtes krav var forfaldet såfremt skadelidte var bekendt med kravet og at dette var forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.

Et krav grundet i forsikringsaftalen anses for forfaldet, når de kendsgerninger der danner grundlag for kravet er indtrådt, hvilket vil sige, når ulykken er sket, og dens følger har vist sig. I den aktuelle sag forfaldt klagers krav således i 1996. Kendskab til forfaldstidspunktet fastlægges oftest til det tidspunkt, hvor behandlingen af skadelidte afsluttes, eller når skadelidte er klar over, at ulykken har efterladt følger.

At være bekendt med kravet, og at det er forfaldet betyder således, at man er klar over, at de gener man har stammer fra ulykkestilfældet, og at der ikke kan gøres mere for at bedre disse gener.

Senest på dette tidspunkt formodes skadelidte, at være klar over, at det anmeldte ulykkestilfælde har efterladt varige følger, og den 2-årige forældelsesfrist i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29 begynder således at løbe på dette tidspunkt.

Forsikringsaftalelovens 2-årige frist må således antages at være begyndt at løbe i 1997, da klager på baggrund af sine gener blev røntgenfotograferet og fortsat havde symptomer af og til, som der ikke blev gjort noget lægeligt for at bedre, og klagers krav er således forældet, da det ikke er anmeldt inden 31. december 1999.

Den sikrede har efter almindelige regler bevisbyrden for rigtigheden af det krav der gøres gældende mod selskabet.

Uanset klager måtte kunne fremlægge lægelig dokumentation, der sandsynliggør årsagssammenhængen mellem den forværring af generne der indtrådte i maj/juni 2000 og ulykken den 21. april 1996, vil forværringen af klagers helbredstilstand ikke kunne dækkes på forsikringen, idet hovedkravet er forældet.

Vi må således fastholde, at klagers krav om erstatning for varige følger af ulykken den 21. april 1996 er forældet, idet kravet først er fremsat overfor selskabet den 10. august 2000, samt at der ikke er dokumentation for årsagssammenhæng mellem ulykken og forværringen af klagers helbredstilstand.

For så vidt angår erstatningsudbetalingen fra Topdanmark skal vi bemærke, at der er tale om en lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer."

Nævnet udtaler:
Nævnet har bemærket sig, at følgerne efter uheldet i 1996 bestod i mindre symptomer og at røntgenundersøgelse i 1997 ikke gav grundlag for at antage, at der var følgeskader. Med henvisning hertil finder nævnet det betænkeligt at fastslå, at klagerens eventuelle krav på erstatning for følgerne efter ulykkestilfældet er forældet i henhold til den korte forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Det bemærkes, at nævnet ikke har taget stilling til sagen vedrørende modpartens ansvarsselskab, idet dette spørgsmål falder uden for nævnets kompetence.

Som følge af det anførte

b e s t e m m e s :

Selskabet, Forsikrings-Aktieselskabet Alka, skal anerkende, at klagerens eventuelle krav på erstatning for følgerne efter uheldet i 1996 i henhold til den tegnede ulykkesforsikring ikke er forældet i henhold til den korte forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Nævnet kan ikke afgøre en tvist mellem klageren og modpartens forsikringsselskab.

Marianne Højgaard Pedersen